

Og det var ikke alene selve den forestaaende Fødsel, der gjorde hende ængstelig og urolig. Hun begyndte ogsaa at blive lidt nervøs ved Tanken om den Sladder, der vilde opstaa i Anledning af det tidlige Tidspunkt for hendes Nedkomst. Der var i den Henseende sket en Forandring med hende, siden Per var kommen hjem. Hun havde før den Tid været altfor stolt af sin Kærlighed til at bryde sig synderlig om, at hendes ulovmæssige Hengivelse ikke vilde kunne dølges. Nu, da hun saa mere nøgternt paa sin Brudgom, var det just hendes Stolthed, der led ved Tanken om i dette Forhold at blive Genstand for Folkesnakken.

Endda var det mindre for sin egen Skyld end af Hensyn til Forældrene, at hun havde bestemt sig til ikke at rejse hjem igen, naar hun havde fulgt Per til England, men at tage til et eller andet Sted i Tyskland, maaske til sin Veninde i Breslau, og der føde sit Barn. Men naar hun saa kom til at tænke paa, at hun jo maatte vente mere end et halvt Aar paa Begivenheden, var hun igen nærvæd at fortvivle. — — Og dog skulde hun have baaret det altsammen uden et Kny, der som hun blot endnu havde haft den samme fulde Tillid til Per, som dengang de for halvtredje Maaned siden tog Afsked med hinanden i Tyrol. Men siden Historien med Nanny var hun bleven utryg og anede Farer allevegne. Og hun kunde nu mindre end nogensinde tænke paa at slippe ham. Med